Doğan Kardeş

Dehhh...

Sayı
351

Krş.
15

Kulübedeki Misafir

— 10 —

Batı Rüzgârı :
«Kulübenin bacasından nasıl estiğimi biliyor musunuz ? Bütün bacayı tertemiz edip odayı kara böceğin sırtına çevirdim. Ondan sonra tam bir hafta nefessiz kaldım» diyordu.
Bir yapraktan bir yaprağa hafif hafif sallanan örümcek te :
«Ya ben, ben ne ağlar ördüm. Zavallı çekirge tam altı defa gidip gelip bana yumak yetiştirmeğe çalıştı. Ben ağ örüşümle sevinirim ama, açıkca söyliyelim ki, ogün başım döndü» diye söze karıştı.
Köstebek :
«Burnumun acısı bir haftadır geçmedi. Ama bahçeyi yok ettik.» diye seviniyordu.

Fare, arka üstü yatmış, ellerini başının altına koymuş söyleniyordu :
«Aman, ne güzel yiyeceklerdi onlar ! Ben ömrümde o kilerde yediğim yemeklerden yememiştim. Aman, ne güzel şeylerdi onlar ! Çok yedim, hastalanacağımı bildiğim halde pek çok yedim. Ne yapayım çok güzeldi.»
Tavşan başını elleri arasına almış :
«Aman efendim, onlar ne lahanalardı. Ne taze, ne yeşil, ne sulu lahanalar. Ne marullar, ne ıspanaklar. Bütün evcek işe giriştik, bir günde hepsini temizleyiverdik» diye söyleniyor ve sonra : «Yedik, yedik ama, şimdi bir türlü hazmedemiyoruz» diyordu.
Tırtıl, hemen söze karışıyor, köstebeğin kulağına iğilerek :
«Ama hatırlarsın ya arasıra, dürtüklenmek istiyordun.» diyordu.
Köstebek, bu lâfa kızıyor :
«Hayır hatırlamıyorum» diye bile bile yalan söylüyordu. İşte köstebeğin en fena ahlâkı bu idi. Şimdi anlatılacak masallar varken ne diye daima olmuş şeylerden söz etmeliydi. Bazan bir şey anlatırken onu ballandırmak için bazı şeyler eklenir, bazı şeyler de söylenmeden geçilirdi. Böylelikle anlatılan şey daha fazla alâka uyandırırdı.

Bu tırtıl da iyi hoştu ama, pek alıktı. Hayal kuvveti yoktu. O vakit köstebek, hemen tırtıla dönüp :
«Haklısın tırtıl, sen de payına düşeni yaptın. Ben bir şey demiyorum» diyordu.
Dere :

«Unutmayın çocuklar ! Unutmayın ki, ben olmasaydım. Ben» diye söze karışmak istiyordu. Fakat bütün orman yaratıkları hep bir ağızdan :
«Sen, sen» diye alay ediyorlardı. Batı rüzgârı da kısaca ona yaptıklarını hatırlatıyor ve :

«Unutmayın ki, az kalsın bütün plânı sen altüst edecektin» diyordu.
Bayan fare :
«Eğer sen o kadar geç harekete geçmeseydin ben o tehlikeye düşmezdim. Zaten bıyıklarım da o gün ağardı. Hiç unutamıyacağım, eğer eşek arıları olmasaydı, halim kötüydü doğrusu» diye sitem etti.
Eşek arısı hemen atılıp :
«Vızzzz. Ben ne yaptım ki, sadece görevimi yaptım, söylemeğe değmez.» diye küçüklük gösterdi.
Dere yine susmadı. Yalnız biraz daha yavaştan söylendi :
«Ne de olsa ben de işe yaradım. Sizi bu kötü durumdan ben kurtardım.»

— S O N —

Bu sahifede, gelecek sayımızda

KAHRAMAN SEDEF

adlı romanı tefrika etmeğe başlıyacağız. Casuslar peşinde koşan bir köpeğin heyecanlı hikâyesini anlatan bu romanı da pek beğeneceksiniz.

İstanbulun 500 - ncü fetih yıldönümü için yaptırılan Fatih altınları.

İSTANBUL

İstanbulun havuzu,
Şu Marmara ne güzel.
İçersinde birçok
Büyük gemiler
Vapurlar işler.

Karaköy, Tophane,
Gelmiş yanyana,
Asya ve Avrupa,
Boğazda karşı karşıya.

Bu güzel şehir bize;
Fatihten Atatürkten
Armağan edilmiştir,
Anıtlar şehri süslemiştir.

Hikmet MİRİCİLER

★

İSTANBUL

Nedimin İstanbulu başkaydı.
Benimki başka.
Onunkinin sokakları dardı.
Benimki rahatça.
Araplar 9 defa kuşattı, alamadı
Ama aslan yapılı Fatih
Bir defada aldı.

Selva AKSÖYEK

FATİHİN ÇOCUKLUĞU

Fatih Sultan Mehmet Han âlimlere ve sanatkârlara herkesten fazla itibar ederdi. Onlarla münakaşa etmekten büyük zevk duyardı. Çünkü kendisi de âlim ve şairdi. Zamanın bütün bilgilerine sahipti. Daha şehzadeliğinde en tanınmış ilim adamlarından dest almıştı. Sultan İkinci Murat oğlunun iyi bir şekilde yetişmesi için yakından alâkadar olmuş ve hocalarını bizzat seçmişti. Hattâ Manisa'da Sancak Beyi bulunan Şehzadenin bazı derslerini okuyup ezberlemediğini haber aldığı zaman çok üzülmüş, derin bilgisini olduğu kadar vekar ve ciddiyetini de takdir ettiği Molla Güraniyi hocalığa tayin ederek eline bir değnek vermiş;

— Üstadım demişti. Oğlumuz dersini bellemezse bununla pataklarsınız.

Yeni hocanın ilk dersine değnekle girdiğini gören Şehzade Mehmet, hayretler içinde kalmış ve «Bu değneği ne yapacaksınız hocam?» diye sormuştu.

Molla Gürani :

— Eğer verdiğim dersi yapmazsanız sizi bununla döğeceğim. Padişah babanızın emri bu yoldadır, diye cevap vermişti. Molla Gürâni'nin değneği Fatihin mübaret vücudüne değmedi. Çünkü derslerine çalıştı. Kısa zamanda hocasının sevgisini ve takdirini kazandı.

★

HEP İSTANBULU ALMAYI DÜŞÜNÜYORDU

Fatih Sultan Mehmet, günlerce uyumuyor, İstanbul surlarını, açacağı siperleri haritalarda işaret ediyor, şehri yakından bilenlerle konuşuyor ve fetih plânlarını hazırlıyordu. Edirnede sarayının karşısında bir medrese vardı. Geceleri her tarafta ışıklar söndüğü halde orada daima bir mum yanardı. Genç Padişah bunu merak edip, bir gün Sadrazam Çandarlı Halil Paşadan sebebini sormuştu :

— Lala, şu medresede geceleri uyumayan bir adam olsa gerek. Kimdir, acaba neden uyumaz?

Çandıralı Halil Paşa şu cevabı vermişti :

— Padişahım, o medresede okumayı çok seven bir genç var, her gece derse çalışır.

Zihni daima ve her an İstanbulun plânları ile meşgul olan Sultan İkinci Mehmet hayretler içinde kalmıştı.

— Allah, Allah, bu molla da benim gibi her an İstanbulu almayı mı düşünmüyor ya. Gündüzleri çalışsın, geceleri uyusun.

★

EYVALLAH MEHMET

İstanbul alındıktan bir müddet sonra Zağnos Paşa Balıkesire giderek kendi parasiyle bir cami yaptırmağa başladı. Zağnos Paşa bütün gün camiyi yapan ustaların başında duruyor, bazan o da taş taşıyarak işçilere yardım ediyordu. Bir gün ansızın Fatih Sultan Mehmet Balıkesire geldi. Ve doğruca yapı yerine gitti.

Bu sırada Zağnos paşa sırtına aldığı taşı iskele ile yukarı çıkarıyordu. Fatih Mehmet, Zağnos paşayı böyle çalışır görünce :

— Kolay gelsin Zağnos, diye seslendi.

Zağnos Paşa arkasına dönmeden ve sesleneni görmeden :

— Eyvallah Mehmet kardeşim, diye cevap verdi.

Fatih merakla sordu :

— Beni görmeden nasıl tanıdın Zağnos?

Zağnos Paşa gülerek :

— Bana burada kimse Zağnos demez, Paşa der, dedi. Beni adımla ancak sen çağırabilirsin, ondan tanıdım.

İKİ DİKEN

WİLLİAM Study yaz tatilini Amerikada yerleşmiş olan amcasının yanında geçiriyordu

O sıralar Birleşik Devletlerin hemen hemen her bölgesinde Kırmızıderili kabilelerine rastlamak mümkündü. William'in en sevdiği eğlence, ata binmekti. Çiftlikten sabah çıkıp gün kararırken dönüyordu. Atı Black bu hayattan pek memnundu. Genç binicisiyle bütün gün oradan oraya koşuyordu.

Bir öğlen üzere William'ın yolunu ufak bir dere kesti.

— Susadın, değil mi Black ? Kana kana içeriz şimdi...

William atının dizginini tutarak, çalılar arasından dereye doğru yürümeğe hazırlandı. Birdenbire, kıyıda, suya eğilmiş bir gölge farketti. Bu, derenin berrak suyunda dövmeli yüzü akseden bir Kırmızıderiliydi.

William, içinden, «Doyo doya kendini seyretsin bari ! dedi. Engel olmıyalım...»

Görünmeden atını çekmek istedi. Fakat kulakları delik Kırmızıderili bir sıçrayışta William'ın karşısındaydı. Bu, Hopi kabilesinden bir yerliydi. Bozuk bir İngilizceyle, gözüne diken battığını, çok acı çektiğini söyledi. William'dan, dikeni çıkarmasını rica etti.

William Hopi'nin gözünü muayene etti. Yanından ayırmadığı cımbızıyle dikeni çıkardı. Kurtarıcısına nasıl teşekkür edeceğini bilemiyen Kırmızıderili, beline asılı torbadan bir avuç kavrulmuş kahve uzattı. Fakat William, kavrulmuş kahvenin uzun yolculukta Kırmızıderililerin baş gıdası olduğunu biliyordu. Teşekkür ederek almadı. Adamcağızı kırmamak için topraktan yapılmış küçük ve zarif bir testiyi kabul etti. Sonra iki binici hayvanlarına atlıyarak ayrı ayrı istikametlerde yol aldılar.

Hopi, ikide bir genç beyazyüzlünün verdiği cımbızı torbasından çıkarıyordu. Kalbi şükranla dolu olarak arkaya dönüp uzaklaşan atlıya bakıyordu. Artık William ufukta ufak bir karaltı halinde görünüyordu. Son olarak başını çevirdiği zaman Kızılderilinin yüzü birdenbire değişti. Hayvanın üstünde doğruldu; atın boynuna basarak merayı gözden geçirmeğe başladı. Ortalık sessizdi. Fakat tâ uzakta, gür, uzun otların dalga dalga sallandığı belli oluyordu.

Hopi göğe baktı. Öğle güneşi alabildiğine parlıyor, tek bir bulut görünmüyordu. Kulak kesilerek ortalığı dinledi ve bir an sonra atını yaydan çıkmış ok hızıyle esintinin geldiği istikâmete sürdü.

İşin tuhafı, William da hayvanını durdurmuş, otların dalgalaşını gözlüyordu. Black'in halinde de bir gariplik vardı : tehlike sezdiği anlardaki gibi tirtir titriyordu.

Çocuk, birden, ona doğru, olanca hızıyle yaklaşan Kırmızıderiliyi gördü. Adam, uzaktan,

— Sola !.. Sola doğru kaç !.. diye haykırıyordu.

William uzunboylu düşünmeden bu emre itaat etti. Atı çevirdiği anda, otları yara yara süratle koşan kocaman bir hayvan gördü. Bu, yaşlı bir bizon azmanıydı. Kudurgun halinden ya avcıların hucumuna uğradığı, yahut otlağında başka hayvanlar tarafından rahatsız edildiği belliydi.

Av hayvanları doğru yoldan değil zikzaklar yaparak koştukları için William, sola sapmakla bizondan kurtulamamıştı. Hayvan bir anda atın arkasına geçti. William tabancasını kaptığı gibi o tarafa gelişi güzel boşalttı. Black korkudan ipnotize edilmiş gibi durduğu yerde titriyor, William'ın bütün gayretlerine rağmen bir adım bile atmıyordu.

Korkunç hayvan mavimtrak dilini sarkıtmış, kor gibi yanan gözlerini karşısındakilere dikmişti. Saldırmağa hazırlanıyordu. William'ın yalnız kıyafeti kovboy kıyafetiydi. Avrupalı bir okul çocuğu her avcının başedemediği koca bizona karşı koyabilir miydi hiç !.. Elinde olmadan gözlerini kapadı. Bir şey yapamıyacağına göre hiç olmazsa bundan sonra olacak şeyi görmemek istiyordu.

Bekleyiş anı öyle uzun sürdü ki, William dayanamadı, gözlerini açtı ve şaşırdı : Öncekiler mi, yoksa bu mu rüyaydı ?.. Hâlâ atın üstündeydi. Az ötede, koca gövdesiyle otları ezerek bizon boylu boyunca serilmişti. Ölmek üzereydi. Güçlü bir elin fırlattığı ok bizon azmanının iki böğründen geçip onu yere mıhlamıştı.

Atından yere atlıyan Kırmızıderili sevimli bir gülümseyişle William'a baktı.

— Bu dikeni çıkarmak için de cımbız var mı Beyazyüzlü kardeş ?

Böğürtlen ABLA

VATAN KURTARAN ÇOCUK

ZERRİN, masanın üstünde duran gazeteyi gözden geçirirken şöyle bir haber dikkatini çekti : «Bütün Hollanda sular altında.. Setler yıkıldı, deniz gittikçe yükseliyor. Binlerce mal ve can kaybı var.»

O sırada Zerrin'in babası koltuğa oturmuş, kahvesini içiyordu. Zerrin babasının yanına gidip sordu :

— Baba, Hollandayı seller basmış, gazete setlerin yıkıldığını yazıyor. Orada deniz kenarında setler mi var, dır ?

Zerrin'in babası elindeki kahve fincanını sehpanın üzerine bıraktı, ayağa kalktı, duvardaki harita üzerinde Hollanda'yı göstererek :

— Evet, dedi. Hollanda toprakları deniz seviyesinden aşağıdadır. Deniz yükselince sular etrafa yayılır. Onun için halk deniz kıyısını kalın setlerle çevirmiştir. Ama buna rağmen yine deniz bu setleri yıkar, şehirler sular altında kalır, binlerce insan ölür. Hollandalılar bundan dolayı setleri canları gibi korurlar. Bak sana bundan 15 yıl önce geçmiş, ya.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

tanını böyle bir felâketten kurtaran Hollandalı bir çocuğun hikâyesini anlatayım da dinle !..

«Bir yaz akşamı Simon adında bir Hollandalı çocuk, köydeki büyük annesine taze peynir götürüyordu. Yükü oldukça ağırdı. Simon daha çabuk gitmek için yoldan çıktı, tarlalar arasından, koşa koşa kan ter içinde büyük annesinin bahçeli evine vardı. Büyük annesinin evi kanal kenarındaydı. Büyük annesi ona evin önünde kameriyenin altında ekmek, bal ve taze süt ikram etti. Arılarını, tavuklarını, ördek yavrularını gösterdi.

Simon eve dönmek için, vaktin gece olmasına aldırmadı. Yolların iyi olduğunu, az sonra ay yükseleceğini düşündü. Biraz sonra yavaş yavaş, ıslık çalarak yola çıktı. Birden ay ışığında ufak bir parıltı gördü. Bu bir su parıltısıydı. Setin içinde ufak bir delikten su akmağa başlamıştı. Simon bağırdı, imdat istedi. Fakat onun bağırmasına kimse cevap vermedi. Çünkü bir kaç saat önce halk tarlalardan evlerine dönmüşlerdi.

Akıllı çocuk, deliğin çok çabuk büyüyebileceğini düşünerek kolunu deliğe soktu. Böylece açık kapandı. Çocuk orada bir gece bu vaziyette kaldı. Hava oldukça serindi. Her tarafı sanki tutulmuş gibi oldu. Fakat o delikten kolunu çekerse su bütün köye yayılacak, birçok vatandaş ölecekti. Yazın reçperler tarlada çalışmağa erken başlarlardı. Simon bir kimse kendini kurtarmağa gelene kadar, kuvvetli olmak için Tanrıya dua ediyordu.

Beri yandan ailesi, onu bu gece büyük annesinin alıkoyduğunu sanıyor ve merak etmiyordu.

Sabahın erken saatlerinde Hollandalı köylüler tarlaya giderlerken onu gördüler. O, baygın ve kaskatı bir haldeydi. Böyle olduğu halde tamamen tamir edilinceye kadar kolunu delikten çıkarmadı.»

* * * * * * * * * * * * * * *

İSTANBUL

Bu şehrin tarihi pek eskidir
Eski Bizans tarihine kadar ,
Hatta Roma tarihine kadar,
Uzanır bu şehrin tarihi.

Gider gelir vapurlar,
Sandallar yük, insan taşır.
İstanbuldaki camiler,
Göklere ulaşmışlardır.

Ergun MUTLUAY

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 3 —

Hazırlayan : İsmet KIRDAR

Deve şehrin kapılarına gelince birden zınk diye durdu. Çocuklar dengelerini kaybedip yere düştüler.

Kendilerine gelince şehre girmeğe karar verdiler. Hemen şehrin kalın duvarlarını tırmanmağa başladılar.

Feddah «Aman dikkat, dedi, yabancı olduğunu belli etme. Burada yabancıları sevmezler.» Sürüne sürüne ilerlediler.

Bir arsada öğle ezanı okunmağa başladı. Yılmaz «Herkes camiye girince kimseye görünmeden biz de aşağı ineriz» dedi.

Ortalık tenhalaşınca iki arkadaş kimseye görünmeden duvardan aşağı indiler.

Yavaş yavaş yürüdüler. Bir köşebaşına gelince durdular. Bir zenci çocuk geçiyordu.

— Devam edecek —

HAZIM, KAZIM, NAZIM'ın MASALI

SİHİRLİ TEPSİ

NAZIM büyük saraya gelmiş ve doğruca içi altın dolu odaya girmiş. Hemen sırtındaki gömleğini çıkarıp uçlarını düğümleyerek iki gözlü bir heybe haline getirmiş. Altınları bunun içine doldurmağa başlamış.

Fakat birdenbire uzaktan gök gürültüsüne benzer bir takım sesler duymuş. Ses gittikçe çoğalmış, birden saray temelinden sarsılmış.

— Burnuma insan eti kokusu geliyor, diye bağıran bir ses duyulmuş. Bunun arkasından da iki dev salondan içeri girmiş. Devlerden biri :

— O, maşallah dünya böceği, demiş, demek bu hazineleri yağma eden sendin ha... Biz seni çiğ çiğ yerdik ama, sana hayatını bağışlıyoruz. Ama bir şartla... Burasının bekçiliğini yapacaksın, dikkat et, hayatın buna bağlı. Aklıma gelmişken söyliyeyim, tabii yemek yemek istiyeceksin, onun için karnın acıkınca şu kapının yanında duran tepsiye elinle üç kere vur ve :

«Kurul tepsi, yesin hepsi»

diye seslen, karnını doyurursun.

Nazım çok sevinmiş ve dediklerini yapacağını bildirmiş. Devler gitmişler. Nazım bu dakikadan sonra vazifesine başlamış ama, saraya gelip giden olmadığından yapacak bir şey de kalmamış. Her karnı acıkışında tepsi derhal emrine uyarak yemek veriyormuş. Bir müddet sonra Nazım'ın canı sıkılmağa başlamış :

— Dev kardeşler artık kendi mallarını kendileri korusunlar, diyerek tepsiyi omuzuna almış ve saraydan çıkıp ormana dalmış. Gide gide bir ihtiyara rastgelmiş. İhtiyar adam biraz yiyecek istemiş. Nâzım :

— Babacığım, demiş, tam yerine düştün, gel yanıma otur.

Tepsiyi yere koymuş, üzerine üç kere vurarak : «Kurul tepsi, yesin hepsi» diye bağırmış. İhtiyar bir de bakmış ki gayet nefis yemek çeşitleri tepsinin üzerinde... Bir taraftan yemek yerken diğer taraftan da :

— Güzel bir icat, demiş, ne olur bana hediye eder misin, ben de sana başka bir şey vereyim. Şu boruyu gördün mü ? Onu üfler üflemez koca bir ordu karşındadır.

Kardeşlerinin kendisine oynadıkları oyundan sonra biraz aç gözlü olan Nazım boruyu almış, tepsiyi vermiş.

Fakat ihtiyar adam tepsi ile beraber oradan ayrıldıktan sonra Nazım'ın karnı acıkmağa başlamış. Tepsiyi verdiğine pişman olmuş. Aklına bir şey gelmiş. Hemen boruya üfleyerek :

— İki yüz suvari istiyorum, diye seslenmiş. Birde bakmış, atlı 200 asker karşısında bekliyor. Nazım :

— Buradan üç saat ilerde bir ihtiyar bulacaksınız, elinde bir de tepsi var, bu tepsiyi alıp getireceksiniz.

Atlılar dört nala ayrılmışlar, on dakika sonra da tepsi ile beraber dönmüşler.

Nazım tekrar boruyu öttürüp atlıları içine doldurmuş ve bir gölgeli köşeye çekilerek karnını doyurmuş. Derken başka bir ihtiyara daha rastlamış, onu da yemeğe çağırmış.

İhtiyar yemekten sonra :

— Güzel bir buluş, demiş, bunu bana verirsen ben de sana torbamı veririm.

— Senin pis torbanı ne yapayım ben.

— Pek o kadar pis olmasa gerek. Bu torbanın içinden istediğin kadar saray çıkar. Nazım :

— Öyle mi ? Haydi dediğin olsun, demiş.

Torbayı aldıktan bir saat sonra atlılarını bu son misafirin de arkasından saldırtıp tekrar tepsiyi elde etmiş.

Şimdi Nazım'ın üç tane tılsımı olmuş. Tepsiyi, boruyu ve torbayı alarak yola koyulmuş, dağ aşmış, bağ aşmış, nihayet şehre gelmiş. Konuştuğu adamlardan kardeşlerinin de bir müddet evvel oraya geldiklerini ve çok zengin olduklarını öğrenmiş. Bir müddet düşündükten sonra eline yüzüne çamurlar sürmüş, elbiselerini yırtmış ve kardeşlerinden sadaka istemeğe gitmiş. Kardeşleri kendisile alay ederek yanlarından koğmak istemişler. Fakat annelerinin ısrarı üzerine ahırda yatmasına izin vermişler. Nazım hiç sesini çıkarmamış. Herkes uyuduktan sonra torbadan bir saray çıkartmış ve borudan aldığı bir bölüğü de sarayı beklemeğe memur etmiş. Tepsisinden karnını doyurduktan sonra sarayda bir güzel uyku çekmiş, sabah olunca da askerleri, sarayı tekrar ortadan kaldırmış.

Bir hafta böyle geçmiş. Nihayet Nazım kardeşlerini bir gün bir ziyafete davet etmiş. Kardeşleri şaşırmışlar. Verilen ziyafet dillere destan olmuş, ta o zamanın hakanının kulağına kadar gitmiş. Bu tepsiden yemek yemeği merak eden hakan adamlarından birini Nazım'a göndererek üç gün için tepsinin kendisine verilmesini rica etmiş. Nazım :

— Peki, demiş, fakat üç gün sonra tepsim geri gelmezse kendisine harp açarım, bilmiş olsun.

Hakan bu tehdide kahkahalarla gülmüş, tepsiden o kadar memnun olmuş ki, bunu bir daha geri vermemeğe karar vermiş. Bir sanatkâr çağırarak bu tepsinin bir benzerini yaptırıp Nazım'a göndermiş.

Fakat Nazım işin derhal farkına varmış ve fena halde hiddetlenerek tepsiyi parça parça etmiş :

— Hakana söyleyiniz, demiş, bu tepsiyi nasıl parçaladımsa onun sarayını da böyle parçalıyacağım.

Hakan bu söze de gülmüş. Fakat Nazım ertesi gün borudan binlerce asker çıkararak sarayın önüne yığmış. Saray muhafızları seslerini bile çıkaramamışlar..

Hakan nihayet teslim bayrağını çekerek Nazım'ın yanına gitmiş ve :

— Affedersin oğlum, tepsini geri veriyorum. Seni hem kendime damat yapmak, hem de tacımı tahtımı sana bırakmak istiyorum, demiş.

Böylece Nazım o ülkenin Hakanı olmuş.

Hiç bir hakanın sahip olamadığı bir ordu kurmuş, sınırlarının her köşesi, ne saraylar oturtmuş ve ömrünün sonuna kadar saadet içinde yaşamış. Kardeşleri kıskançlıklarından kendilerini yemişler. Yalnız annesini bir an terk etmediği gibi dağda rastladığı iki ihtiyarı da arayıp bulduranak onlara da bağışlarda bulunmuş.

Onlar ermiş muradına, biz de erelim muradımıza.

Vefa Şerefli

Doğan Kardeş'in Romanı No : 18

Çeviren : Or. . Az.

Haklıydı. Sadece «Ben Elzevir'in yanından ayrılmam artık.» diye cevap verdim. «O nereye giderse ben de oraya giderim.»

Ayağımın sancısı yeni baştan başlamıştı. Fırtına da yeniden şiddetlendi. Ratsey «Allah yardımcınız olsun. dehşetli bir hava» diye söylendi.

«Evet, Allah denizdekileri korusun.» «Her halde Ayköy kayalıklarına oturan bir iki gemi görürüz yarın sabah. Bir ateş yaksak fena olmıyacak.»

Kuru otları bir araya getirerek ateşledik.

Ratsey «soğuktan donuyorum» diyordu. Şu ateş gibisi yok hani... Buraya her gelişimde de eski, gençlik günlerimi hatırlarım. Bir müddet sustu sonra elime bir kâğıt sıkıştırdı.

Kağıtta Elzeviri yakalıyana 500, benim nerede olduğumu bildirene 100 lira verileceği yazılıydı. Ratsey «Ayköyde sizin nerede olduğunuzu bilen kimse yok» diye devam etti. «Zaten bilseler de söylemezler ki. Gümrükçüler beni sıkı bir gözaltında bulundurıyorlar. Hatta peşimde bir adam bile geziyor. Buraya bu son gelişim.»

Ratsey'e Elzevir'in Poole'a ne maksatla gittiğini anlattım.

«Bugün içimde bir sıkıntı var John.» diye mırıldandı. «Eskiden ne iyiydi, ne mesuttuk. Elzevir bir daha Ayköye dönemiyecek. Maskew işi bitmeden öldüğü için kahvehane de kapalı kaldı. Ya o inci gibi kız. Babasının Elzevir ile senin tarafından öldürüldüğünü söyledikleri zaman hiç inanmadı. Elzevirin böyle bir şey yapmıyacağından, hem yapmak istese bile senin mani olacağından emindi.»

Bütün bunlar kulağıma en tatlı müzik nağmeleri kadar hoş geliyordu. İngiltereden ayrılmadan evvel Grace ile konuşup. herşeyi olduğu gibi anlatmağa karar verdim.

Ateşe bir iki adım daha atmıştık. Bunun ışığı altında Ratsey'in ayakları dibinde bir kâğıdın durduğunu gördum. Bu dar geçitte kabasakalın boynunda bulduğum kâğıttı. Ratsey de görmüştü bunu. Eğilip yerden aldı. «Bu da ne ?» diye sordu. «Ne kötü yazı böyle. Aa, baksana bazı yerlerde harflerin küçük olması icabederken büyük yazılmış.»

Sonra kâğıdı bırakarak ayağa kalktı. «Elzevir'in dönüşünü bekliyemiyeceğim. Ona söylediklerimi anlatırsın. Haydi hoşçakal şimdilik» diyerek elimi sıkıp gitti.

O gider gitmez kâğıdı gözden geçirdim. Yersiz olarak büyük harflerle başlıyan kelimeler vardı hakikaten. Bunları bir araya getirince şöyle bir ibare meydana geliyordu. «Yirmi metre aşağı kuyu kuzey» Şimdi herşey açıkça anlaşılıyordu. Bunu evvelce ne diye farkedememiştim ? Elmas yüzük kuzeyde bir kuyuda, 20 metrelik bir kuyuda saklanmıştı. Yoksa 20 metre kuzeydeki bir kuyu mu kastediliyordu ?

Bunları düşünürken uyuyakalmışım. Gözlerimi açtığım zaman Elzeviri ateşin başında birşeyler pişirir buldum.

«Anlat bakalım,» dedi. «Neler olup bitti ben yokken.»

Aklım fikrim hep Kabasakal'ın işinde olduğundan keşiflerimi ta başından itibaren ona da anlattım.

Beni dikkatle dinledikten sonra «Haklın var» dedi. «Fakat hangi kuyu acaba ? Ayköyde yirmi metrelik kuyu yoktur. Ayköyden başka yerdeki bir kuyu olmalı bu. Belki de kıralı hapsettikleri Karisbuk şatosundadır. Orada derin bir kuyu olduğunu işitmiştim. Gidip bir muayene ederiz. Benim orada çok bildiğim var. Onların yanında emniyette oluruz.»

Karar verdik. Ertesi günü bizi almıya gelecek olan gemi ile Fransaya değil Karisbuk'a gidecektik.

Ertesi sabah elimizi yüzümüzü biraz kararttık. Elzevir sakalını kesti. İkimizde çiftçi kıyafetine girdik. Bu şekilde kolay kolay tanınmıyacak hale gelmiştik. Ayların verdiği tembelliği, uyuşukluğu gidermek için mağaranın içinde aşağı yukarı dolaşıyordum.

VII

Ertesi sabah bizim gemi sahile bir sandal göndererek bizi aldırttı. Gemide tanıdığım yedi sekiz kişi vardı ama, bütün tayfalar bana karşı çok iyi muamele ediyorlardı. Yeniden dost yüzü görmenin sevinci içinde iki aydır sığındığımız sahilden demir alıp yola çıktık.

Sabaha karşı Kowes'a varmıştık. Bizi karaya çıkardılar. Buradan sonra Katisbuk'a kadar yola yayan devam ettik. Şehire varınca Arı Han'a yerleştik. Elzevir sık sık dışarı çıkarak şatonun vaziyetini inceliyordu. Yerlilerden bazı şeyler öğrenmiş, buradaki kuyuyu gözden geçirmek fırsatını bulmuştu.

«Kimseye haber vermeden kuyuya kendimizin inmesini temin edecek bir plân düşünüyordum ama bir netice çıkmadı. Bu işi yalnız başımıza beceremiyeceğiz, birinin yardımını temin etmeliyiz. Bekçiyle ahbap olduk ama herife güvenemiyorum ki. İnatçının biri, kuyuda ne aradığımızın aslını söylemeden yardıma razı olmadı. Bulacağımız servetin üçte birini kendisine verirsek bize kolaylık göstermeyi vaadetti. Yarın sabah altıda şatoya gidersek bizi içeri alacak. Yalnız duvarcı işçisi gibi giyinmemiz lâzımmış.»

Ertesi sabah işçi kılığına girerek handan ayrılıp şatoya geldik. Bekçi öne düşerek yolu gösterdi. Büyük bir avluya geçtik.. Bekçi belindeki anahtarlarla büyük bir kapı açıp bizi daha küçük bir avluya aldı. Avlunun orta yerinde tahtadan yapılmış dört köşe bir kulübe vardı. Adamın yüzü hiç hoşuma gitmemişti. Elzevir'in dediği gibi pek güvenilir bir insan değildi. — *Devam edecek* —

HİKÂYE

PARADAN KIYMETLİ

JED Dawson atın yemliğine bir torba yulaf boşaltt:, hayvanın ipek gibi yumuşak perçemini okşadı.

— Ye Amber. Karnını iyice doyur. Bu sabah Billy ile beraber seni at pazarına götüreceğiz. Neşeli, güzel görünmen lâzım.

At, küçük efendisinin sözlerini anlamış gibi başını salladı, yulafı iştahla yemeğe başladı. Jed gözlerini hayvandan ayırmadan konuşmağa devam etti :

— Seni satmağa gönlüm hiç razı değil, ama ne yapalım ! Babamız ölünce annem çiftliği tek başına idare edemiyor. Şehre taşınacağız. Sen şehirde yapamazsın Amberciğim !.. Senden nasıl ayrılacağım ?..

Çocuk parmak uçlarına basarak uzandı, atı yanaklarından öptü. O anda mutfaktan küçük kardeşi Billy'nin sesi duyuldu :

— Ağabey nerdesin ? Annem çağırıyor.

Jed, gözlerini ceketinin koluyla silip mutfağa yürüdü. Annesinin,

— Amberi tımar edip yemini verdin mi Jed ? sorusuna kısa bir «evet» le cevap veren Jed,

— Ambere şehirde bir yer bulamaz mıyız anne ? diye ilâve etti.

— Amber, kırların yeşilliğine, temiz havaya alışık. Şehirde yapamaz.

Bayan Dawson büyük oğlunu biraz teselli etmek istedi :

— Atımız iyi para eder. Yetmiş beş dolara satacağınızı umarım. Çarşı dönüşü kendinize paten alırsınız.

Billy bundan pek memnun oldu. Çocuklar acele acele kahvaltı ettiler. Anneleri iki çocuğu yolcu ederken at pazarına giden komşuları Henderson'la dönmelerini söyledi.

Çocuklar at pazarına geldikleri zaman ortalık arı kovanı gibiydi. Jed, cebinden çıkardığı bir yünlü parçasiyle Amberin üstünü, sarı tüyleri pırıl pırıl parlayıncaya kadar ovdu. İşini bitirip birkaç adım gerileyerek güzel atı seyrederken, arkasından neşeli bir sesin,

— Maşallah, atın hem güzel, hem de darphaneden yeni çıkmış para gibi pırıl pırıl !.. dediğini duydu.

Kırmızı saçlı, güleryüzlü bir genç ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, çocuklarla atı seyrediyordu. Jed, bakışından gencin bir müşteri olduğunu anladı.

— Atınıza bu kadar güzel baktığınıza, süslediğinize göre çok seviyorsunuz onu. Neden satıyorsunuz ?

Ağabeyisinin ne kadar üzgün olduğunu bilen Billy hemen atıldı. Çiftliklerini satıp şehre gitmek zorunda kaldıklarını anlattı.

— Biz şehirde okula gideceğiz, Ambere bakacak kimsemiz yok.

Genç adam hayvanı iyice muayene ettikten sonra,

— Amberinizi bana yetmiş beş dolara bırakırsanız severek alırım; dedi. Jed, alış verişin bu kadar çabuk, kolay olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Bakışı attan genç adama gitti. Bir şey düşündüğü belliydi.

— Biraz düşüneyim, dedi. Öğleye doğru size cevap veririm.

— Peki. Adım Sten Jackson. 4 numaralı dükkândayım. On bire kadar cevabını beklerim.

Genç adam ayrılır ayrılmaz Ambere uzaktan bakan bir adam, gezinir gibi yaparak çocuklara yaklaştı. Ağır giyinişine dikkat eden Billy ağabeyisine,

— Zengin bir adama benziyor; yetmiş beşten fazla iste !.. diye fısıldadı.

— Satılık mı bu beygir ?

— Evet efendim.

Adam, Amberi kulaklarının ucundan tırnaklarına kadar süzdü.

— Bakımlı bir hayvan. Ufak tefek, ama polo oynamak için işe yarar. Size seksen dolar veririm.

Jed ses çıkarmadı. Heyecan ve şaşkınlık içindeydi. Vereceği cevap; annesi ile küçük kardeşinden sonra en çok sevdiği varlığı ya mesut, ya da bedbaht edecekti. Jed'in kararsızlığını gören adam,

— Atına son olarak yüz dolar veriyorum küçük, dedi.

— Karar ver ağabey...

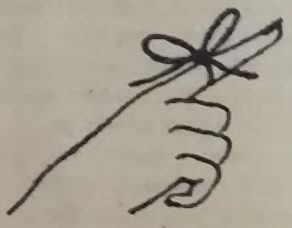

EL

Elimin beş parmağı var,
Hepsi ayrı işe yarar.
En baştaki tombul adam,
Dört kardeşe bakar tamam.

İkinci yol, iz gösterir,
Türlü işaretler verir.
Pek çahmlı orta parmak,
Sanki uzun boylu kavak.

Şu beriki yüzük taşır,
Haspaya da ne yaraşır.
Küçük serçe yaramazdır,
Hem akıllı, hem kurnazdır.

Beş kişilik bu aile,
Ömür sürer huzur ile.
Hepsi birbirini sever,
Küçüğüne yardım eder.

Hiç bilmezler kavga dövüş,
Çalışırlar oynaş gülüş.
Herbirisi bir iş yapar,
Çalışmaktan güzel ne var ?

SABİH ŞENDİL

Fakat Jed adama sadece saat on birde cevap vereceğini söyledi. Müşterinin yüzünde hayret ve memnuniyetsizlik belirdi.

— Bu kadar düşünecek ne var ! Atınız satılık; verdiğim fiattan fazlasını da kimseden alamazsınız.

Jed'in yüzü birden kızardı.

— İş yalnız parada değil. Düşündüğüm başka şeyler var... Size saat onbirde cevap veririm.

Müşteri, çocuğu kandıramıyacağını görünce ismini ve dükkân numarasını vererek gitti. İyi bir fırsat kaçırdıklarına üzülen Billy,

— Daha ne bekliyorsun ağabey ! dedi. Amberi eve geri götüremeyiz ki. Yüz dolar bu... Annem bize patenlerden başka belki birer bisiklet de alır.

Jed kardeşine kısaca,

— Dolaşalım biraz, diye cevap verdi. Dükkânların arasındaki ahırları, parmaklıkla çevrili koşu çayırını dolaşmağa başladılar. Jed bütün atlara dikkatle bakıyor, hangi dükkâna ait olduklarını üzerlerindeki numaralardan öğreniyordu. Asık suratla arkasından yürüyen Billy ağabeyisinin ukalâlığına için için kızıyordu.

Jed tam saat onbirde 4 numaralı dükkâna girip Stan Jackson'a,

— Amberi size satmağa karar verdim ! dedi; yetmiş beş dolar alarak hayvanı genç adama teslim etti.

Çıktıktan sonra Jed kardeşinin hiçbir sorusuna cevap vermedi. Hendersonlarla beraber eve döndüler.

Jed'den önce, soluk soluğa eve yetişen Billy ağabeyisinin tuhaf alış verişini anlattı. Bayan Dawson büyük oğlunun yüzüne dikkat baktı.

— Yirmi beş dolar önemli bir fark. Niçin böyle yaptın Jed ?

— Sten Jackson'un ve öteki adamın atlarını iyice inceledim anne. Greggsin hayvanlarında, hele birisi yanlarına yaklaşınca ürkek, sinirli bir hal var. Adamın onları sert kullandığını, hatta belki de dövdüğünü bile anladım. Jackson'un atları, tıpkı bizim Amber gibi canlı, neşeliydi. Sokulduğum zaman severken hiç yadırgamadılar. Sten Jackson'un atları sevdiğine emindim. Varsın Amber biraz ucuza gitsin, ama mesut olsun !.

Jed başını eğdi, sustu. Atından ayrılmanın ona ne kadar ağır geldiği her halinden belliydi.

— Yalnız Billy'ye paten al anne; ben istemiyorum. Okula gidince kaymağa pek vaktim olmıyacak zaten...

Annesi, elini Jed'in omuzuna koydu.

— Sana da alacağım. Doğru hareket ettin Jed; seninle iftihar ediyorum.

Böğürtlen ABLA

UĞURSUZ ŞATO

— 10 —

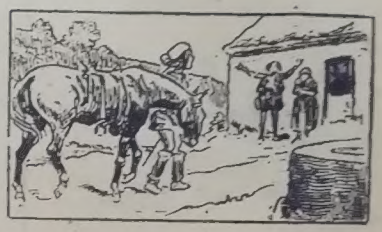

Tek başına kalan Norbert için geri dönmekten başka çare yalmamıştı. Terrua şatosunda haydutlarla karşılaşacağını bildiği için kasaba yolunu tuttu.

Yüzbaşı Norbertî tanıyan hancı ona, «Şeytan Uşağının adamları şatoyu soydular, şövalyenin ailesini kaçırdılar; diye hesap verdi. Demin, battaniyelerle sarılı üç kişiyi atlara bindirip buradan dörtnala geçtiler...» Norbert, bunları bildiğini, şehirden yardım istemeğe gittiğini söyledi.

Esirlerini daha kolay kaçırmak için uyutan Pankras, Uğursuz Şatoya gelince efendisine haber verdi. Jil Martro, uyuyan Eleonora ile iki kızı görünce bir kahkaha attı. Sevinç içindeydi : «Terrua ailesini tamamladık. Afferin Pankras, iyi becerdin bu işi.» Yorgunluktan bitkin Pankrasa kendi yaptığı kuvvet şurubundan verdi. «Bunu iç. Yarın sabah şafakla şatoya dönüp değerli eşyalarını buraya taşıyacaksın. Zengin çok zengin olmam lâzım !»

Jil Martro, mahpusları iyice korkutmak için onları hayvanlar üzerinde tecrübeler yaptığı odaya kapattı. Eleonora ile iki kız gözlerini açar açmaz bir takım korkunç resim ve kemikler gördüler. Jil Martro dilsiz uşaklarını çağırıp esirlerin kollarını çözdürdü. Hepsinin Terrua şatosuna bakan kuleye kapatılması için emir verdi. Üçü ayrı odalarda kalacaklardı. Odaları iyi döşenmişti. Tepsi içinde getirilen yemekler de güzeldi.

— Devam edecek —

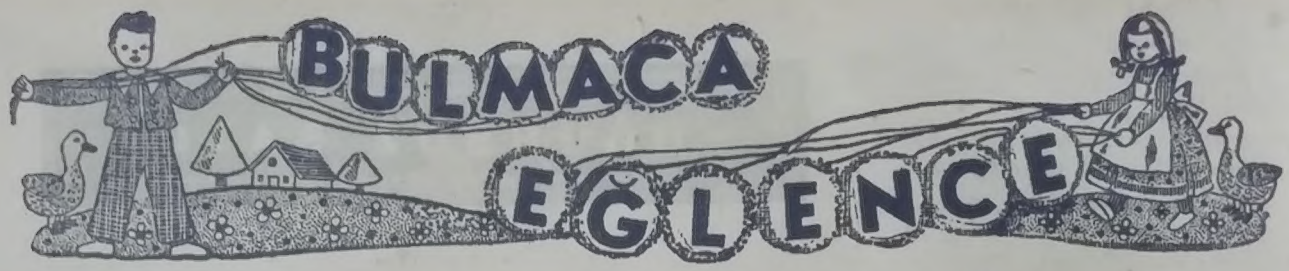

İSTANBUL

Senden uzak bir yerdeyim.
Bir damla su, bir mavilik
Hayalimde Marmarayı yaratır.
Bir tek çamla, muhayelem
Bir çamlıça, bir Heybeli donatır

İçerimde taşınla toprağınla yaşarken
Neden böyle güzelsin sen
Yosun kokusuyla ufkunda esen
Rüzgârını, zalim dağlar kapatır.
Emel ZAİM

★

İSTANBUL'UM

İstanbulum, İstanbulum
Sen ne güzelsin
Dünyaya bedelsin
İstanbulum sen ne güzelsin.
Emine ÖZEN

KOKARCA
VE
YUMURTA

Anne kokarca bir kazaya kurban gittiğinden, dört yavrusu, bahçemizin çimenleri üzerinde başı boş geziniyordu. Dördü de parlak gözlü ve tombul kuyruklu şipşirin yaratıklardı. Onları eve almağa karar verdik. İyi niyetlerimizi sezdiklerinden, malûm kabahatlerini işlemediler.

İçeride, kokarcalardan birinin önüne bir yumurta koydum. Hayvan bunu, şöyle bir kokladıktan sonra, lezzetli bir şey olduğunu anladı. Fakat bunu nasıl yiyecekti? Yumurtayı evvelâ duvarın bir metre yakınına kadar yuvarladı. Ondan sonra ön ayaklarının arasına aldı, başını yere kadar eğdi, arka ayaklarını araladı, daha sonra, yumurtayı arka ayaklarının arasından duvara doğru fırlattı. Yumurta kırılınca, küçük kokarca ziyafet sofrasının başına geçti.

★

AFİYETLE...

Hasta ölüm halinde idi. Baş ucundaki doktor hastayı teselli için :

— Sizi dünden daha iyi buluyorum. Ateşiniz yok, nabzınız düzgün... diye söylenirken hasta yavaşça :

— Desene afiyetle ölüyorum, diye cevap verdi.

— Anneciğim, torbanı biraz dik tutar mısın ? Basketbol oynuyacağız.

★

BULUNMAZ FIRSAT

Bay Dinçer bir otomobil almak ister.

Satıcı diller dökerek otomobili över. Tecrübe günü otomobilin her tarafından siyah bir duman, korkunç bir gürültü çıktığı görülür.

Alıcı hiddetle bağırarak :

— Yahu, der, arabanın her parçasından ayrı ses çıkıyor...

Satıcı :

— Affedersiniz ama, her parçası demeyiniz.

Alıcı :

— Ses vermiyen hangi parçası var ki ?...

Satıcı :

— Klaksonu...

★

BİLMECE

«Mavi atlas,
Makas kesmez
Terzi biçmez.» Nedir bilin bakalım...

Göküzü.

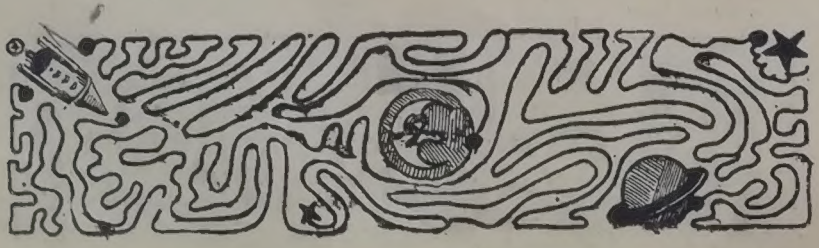

Bu uçan daire hangi yollardan geçerek dünyaya ulaşabilir. Bulun bakalım.

Bütün
Sigortalar
DOĞAN SİGORTA'ya

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.
Dokuzuncu yıl — 18 Haziran 1953 — Sayı : 351

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan: *Elsa Muchg* ★ Çeviren: *Nihal Y. Taluy*

— 1 —

I

YALNIZ BİR SAAT İÇİN

Nisanın güneşli, sıcak günlerinden biriydi. İsviçre'nin Zürih şehrinde okulların dağılma zamanıydı. Sokaklar çocuk cıvıltılariyle dolmuştu. Öğretmenler neşeli gruplar halinde evlerine dönüyordu.

İlk okulun en eski öğretmeni Bay Kümmerli, çantasını koltuğuna yerleştirmiş, piposu ağzında, her zamanki gibi eve dönmeden önce bulvara doğru yürüdü. Yaşlı, yorgun yüzünü birdenbire neşeli bir tebessüm aydınlattı. Sokağın karşı tarafından, Kümmerli gibi bulvara doğru yürüyen bir grup göründü. Grupun başında bir çocuk bakıcısı büyük bir hasır arabayı sürüyordu. Arabanın içinde mavi göğüslük, beyaz bere giymiş sekiz çocuk vardı. Daha büyükçe olan beşi, arabanın iki yanına tutturulmuş ince kayışları tutarak uslu uslu yürüyorlardı.

İhtiyar öğretmen, eski öğrencisi olan çocuk bakıcısiyle selâmlaştı :

— Nasılsın Hemşire Jertrüd ? Afacanların uslanmadı mı daha ?

Genç kız, gözlerini arabadan ayırmadan,

— Nerde Bay Kümmerli, nerde !.. diye iç çekti. — Otur bakayım yerine Roz !.. Berenl niye çıkardın Konrad ? Tozlu yere oturmasana Fransuva; koskoca çocuksun !

Hemşire Jürtrüd arabadaki ve yolda yürüyen yaramazlarla uğraşırken öğretmen Kümmerli yanına yaklaşan birkaç meslekdaşiyle birlikle uzaklaştı.

O sırada, sokağın karşı kaldırımından yürüyen genç bir kadın da çocuk bakıcısiyle küçükleri görerek ilgilendi. Kadının bir elinde güçlükle sürüklediği ağır bir bavul vardı. Sol kolunda, siyah bir atkıya sarılmış bir çocuğu tutuyordu. Çocuk başını annesinin omuzuna yaslamış mışıl mışıl uyuyordu. Genç kadın oğlunun da böyle bir arabaya ne kadar ihtiyacı olduğuna düşündü. Hem çocuğu, hem bavulunu taşımaktan halsiz düşmüştü. Fakat oğluna araba alacak parası yoktu. Harb içinde olan kocasının memleketinden hemen hemen parasız çıkmıştı. Kocası, bağlı olduğu orkestradan ayrılarak cepheye gidince kadın çocuğiyle beraber kendi memleketine, İsviçreye dönmüştü. Genç kadın,

— Ne iyi tesadüf... diye mırıldandı ve ellerindeki yükün müsaade ettiği hızla karşıya geçti. Jertrüde yaklaşarak,

— Affedersiniz Hemşire hanım. Küçüğümü biraz arabanıza alır mısınız ? dedi. Yalnız bir saat için... Çok ağır !.. elimde bavul da var. Çocuk bakıcısının cevap vermeden, hayretle ona baktığını gören kadın, reddedilmekten korkarak, çabuk çabuk konuşmağa devam etti:

— Çok uzun, yorucu bir seyahat yaptık. Ben de buralıyım; burada doğdum büyüdüm... İşe girmem için bir adres verdiler. Gidip konuşur, küçüğü alırım.

— İyi ama, nasıl alayım onu ?...

— Kardeşim ne olur, yalnız bir saat için. Ben gidip gelene kadar. Zaten işe girdikten sonra Teo Aleksi nasıl olsa Gündüz Bakım evine vereceğim.

Kadının süratli ve heyecanlı konuşması Jertrüdü sersemletmişti. «Evet» veya «Hayır» demeğe vakit bulmadan bohça şeklinde sarılı çocuğun arabanın ortasında yattığını gördü.

Genç kadın çocuk bakıcısının elini kuvvetle sıktı. Paltosunun cebinden ince kâğıda sarılı bir şey alıp ona uzattı.

— Beni kırmak istemezseniz, iyiliğinize karşılık olarak şu kolyemi alın !

Şaşkınlık anı geçen Jertrüd, kadına çocuğu da kolyesini de geri vermek istedi. Ama iş işten geçmiş, tuhaf yolcu havalanarak uçmuştu sanki. Aksi gibi arabadaki çocuklar aralarında bir yabancı görünce hemen isyan ettiler. Ayakları üstüne çöken çocuğu hep birden itiyor, ağlaşıyorlardı. Öteki, boyuna göre kuvvetli birkaç yumrukla vücudunu saran bezden kurtuldu, arabanın içinde doğruldu.

Uzun, kıpkırmızı saçları birbirine karışmış, kapalı duran göz kapakları kızarmıştı. Oldukça büyük ağzından çürük siyah dişleri görünüyordu. Yüzü çille doluydu. Çocuktan çok küçük bir ihtiyara benziyordu. Çocuğun çirkinliği Jertrüdü büsbütün kederlendirdi. Aslında çocukları pek seven hemşire, bunu soğuk bulmaktan kendini alamıyordu.

Arabanın içinde sekiz bebeğin cıyaklaması yoldan geçenlerin bile dikkatini çekmeğe başladı. Jertrüdü onları susturmak için istemiye istemiye davetsiz misafiri kucağına aldı. İçinden, «Ne akılsızlık ettim de aldım şunu !.. diye düşünüyordu. Ya hastaysa.»

Küçük, kucakta ses çıkarmıyordu. Birden gözlerini açtı. Annesinin yerine bir yabancıyı görünce şaşırdı, sonra gülümsedi. Hemşire Jertrüd, o anda, çocuğu sevebileceğini anladı. Göl suyu gibi masmavi, ışık dolu bir çift göz sahibinin çirkinliğini unutturuyordu. Sanki yüzünde bu gözlerden başka bir şey yoktu.

Çocuk bakıcısı çocuğun tebessümüne karşılık gülümsedi. Ceketinin yakasına iliştirdiği bir kardelen çiçeğini çıkarıp eline verdi. Küçük, bunu incitmeden korkuyormuş gibi ihtimamla tuttu. Çiçeğin başı sallandıkca keyifle gülüyordu. Jertrüd onu yere indirdi. Teo Aleks yürüyecek yaşta bir çocuktu. Yabancıyı arabalarından attıran afacanlar rahatladılar. Gürültüsüzce Kreşe döndüler. Jertrüd oyun salonundaki saate baktı : dörttü. Çocuğun annesinin beşe kadar gelmesi lâzımdı.

Fakat genç kadın ne o gün ne de ertesi gün göründü. Polise haber verildi. İki gün sonra Teo Aleksin annesinin bir taşıt kazasında ağır şekilde yaralanıp hastahanede kendine gelmeden öldüğünü öğrendiler. Kadının, kırmızı saçlı çocuğun annesi olduğunu Kreşin çocuk bakıcısı Jertrüd kalan bavuldan tanıdı. Zaten bavulun içindeki çocuk eşyası Teoya tıpatıp uyuyordu.

Çocukcağız, belediye hesabına Gündüz Bakımevinde kaldı. — *Devam edecek* —

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

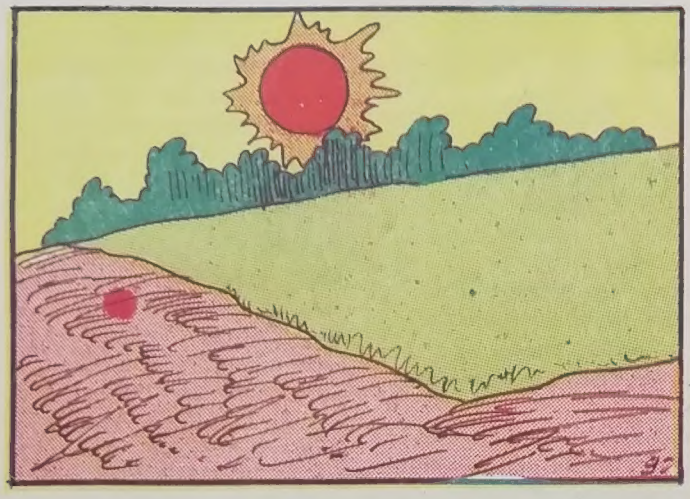

Birkaç yıl sonra bu köy yemyeşil oldu. Etrafa yeni fideler dikerek ağaçlar yetiştirdiler .

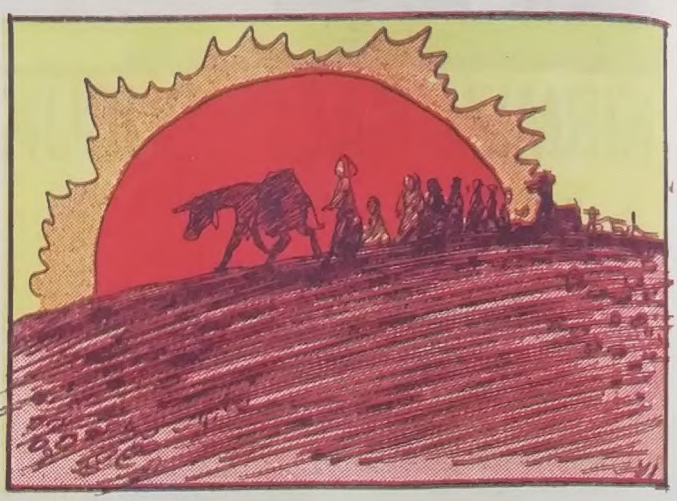

Bunu gören köylüler tekrar köylerine döndüler. Yeniden ev yaptılar, ağaç yetiştirmeğe başladılar.

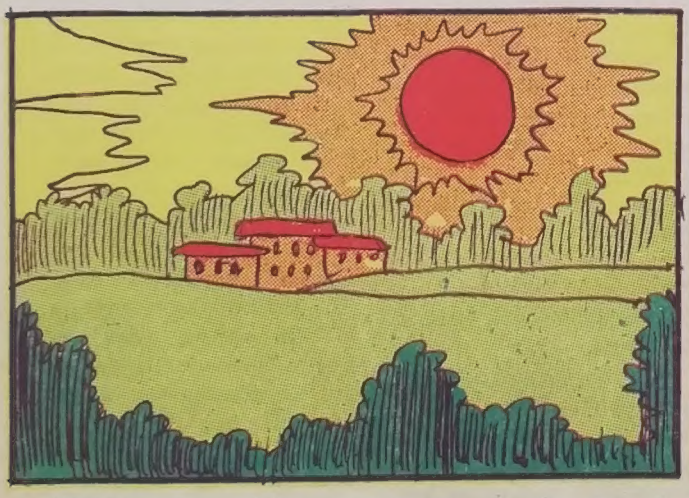

Köylüler ağacın değerini artık anlamışlardı. On yıl sonra köy tekrar eski zenginliğine kavuştu.

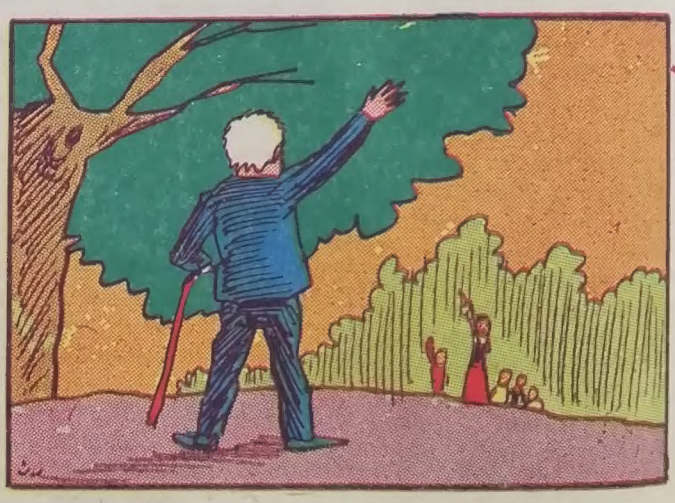

Bekçinin hikâyesi burada bitmişti. Çocuklar evlerine dönmek için onunla vedalaştılar.

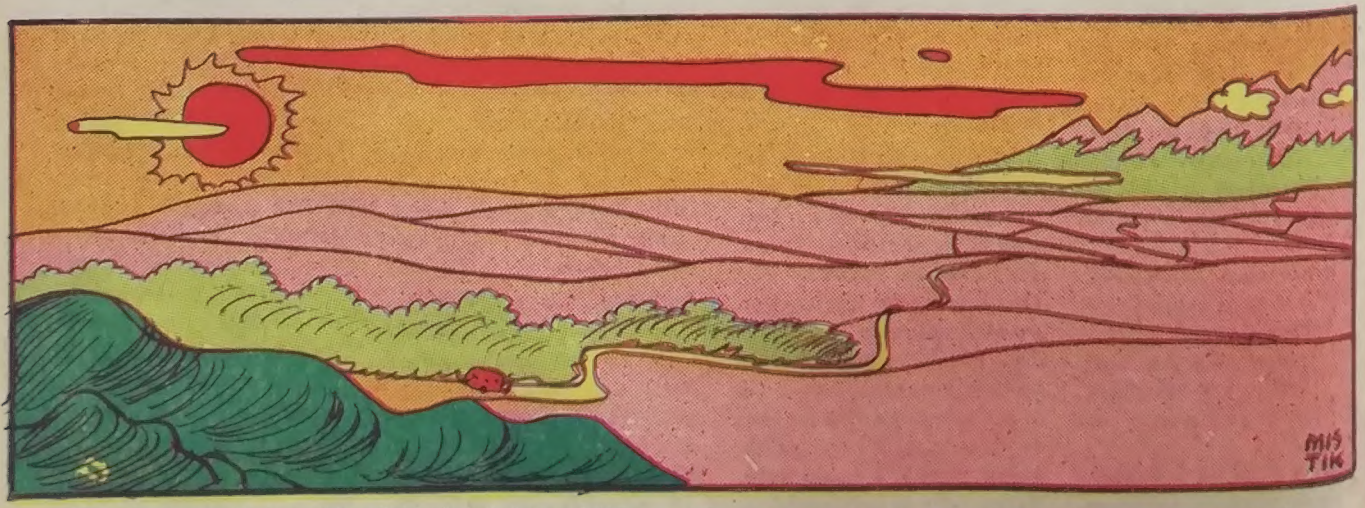

Zengin, bereketli topraklar üstünde yürürken bütün varlığımızı ormanlarımıza borçlu olduğumuzu anlamışlardı. Bu hikâye onlara pek dokunmuştu. O günden sonra ağacı daha çok sevdiler.

— SON —